

Quina és l'“esquerra intel·ligent”?

—És la que incorpora l'ecologisme als valors d'esquerra de sempre. Als valors de la justícia social, la igualtat o la solidaritat cal incorporar la protecció al medi ambient, amb polítiques noves de gestió energètica, de l'aigua... Això és una política d'esquerra intel·ligent.

—**Ho deia per l'eslògan de precampaña que feu servir, “hi ha una manera intel·ligent de ser d'esquerres”. No els pot semblar malament als seus socis de govern del tripartit?**

—No, no. Diem “una manera”, que pot ser aplicada per moltes formacions polítiques. Però sí que pensem que Catalunya necessita una modernització. En molts aspectes. I un d'importantíssim és el de l'ecologia. Aquest és un tema clau d'aquesta legislatura i ho continuarà sent en la propera.

Aquestes eleccions no són només una tria entre esquerra i dreta, sinó entre política antiga i nova, de modernització. No vivim en una societat industrial, vivim en una societat de les exclusions. En les properes eleccions ens juguem la modernització del país, no podem perdre el tren.

—**Tal com han anat les coses, creu que es pot revalidar un govern tripartit, “catalanista i d'esquerra”?**

—És el nostre objectiu. Som els únics que ho diem clar. Però no participarem en qualsevol govern d'esquerra. Dependrà de les propostes polítiques que es plantegin.

El govern d'esquerra va ser la traducció política d'una majoria social que volia un canvi de rumb. I penso que aquesta majoria social continua existint. Alguns poden estar més o menys decebuts, però de segur que no volen tornar al passat.

No ens trobaran ni en l'equidistància, perquè no és possible dir que es pot governar igual amb els socialistes que amb Convergència, ni en la sociovergència tampoc, perquè seria una política de retorn al passat.

—**Precisament, en una entrevista al EL TEMPS la setmana passada, Xavier Trias retreia a ICV una mania obsessiva per no pactar amb CiU, quan, segons ell, algunes propostes de la federació són més progressistes que les dels socialistes.**

“Era absurd interpretar la promesa de Zapatero al peu de la lletra”

Joan Saura (Barcelona, 1950), conseller de Relacions Institucionals i Participació, és el candidat a president d'ICV-EUiA en les eleccions al Parlament de Catalunya. La seva capacitat de camuflatge mentre PSC i ERC s'esbatussaven durant els darrers tres anys el converteix en l'únic soci del tripartit que en les enquestes guanya suport electoral.

—Estar en un govern que no pugui fer política de transformació no ens interessa. El programa que CiU comença a explicar és el més dretà que mai ha presentat. La filosofia d'aquest programa es veu molt clara en una proposta que ha fet recentment Artur Mas. Va dir: “desgravacions fiscals als que sàpiguen anglès”. És a dir, a la gent que ha tingut recursos per aprendre'l, els ajuden fiscalment, i els que no n'han tingut, no. Home! Si de cas, els diners públics s'han de destinar a aconseguir que els que no tenen recursos puguin accedir a l'aprenentatge de l'anglès! Aquesta filosofia és la que amara tot el discurs de Convergència, en matèries com la sani-

tat pública i les mútues, la política d'habitatge, l'ensenyament concertat i privat, etc.

La filosofia política de CiU, des del punt de vista social, és reproductora o ampliadora de les desigualtats.

—**Dins la complexitat del món polític ecologista, com van les relacions amb els verds?**

—A Catalunya, els verds som nosaltres. La majoria de grups o de persones s'han incorporat a Iniciativa. Per tant, el referent verd a Catalunya som nosaltres.

A més, des del maig, som membres de ple dret de la federació de partits verds d'Europa. Això és un reconeixement a la nostra política verda. I en aquesta federació entren partits estatals, però hem aconseguit entrar com a partit de Catalunya. Des d'aquest punt de vista, haver-ho aconseguit és un gran èxit.

D'altra banda tenim un protocol de col·laboració de la resta de partits verds a Espanya, i especialment en els llocs on els verds tenen més força, a les Balears, on el tema està molt obert, a Andalusia, i al País Valencià. D'alguna manera, hem aconseguit ser punt de referència en algunes comunitats autònomes.

—**Com van els processos per crear espais anàlegs a ICV al País Valencià i a les Illes?**

—Els processos oberts són molt dinàmics i no voldria fer ingerència. Però m'agradaria que passés, tant al País Valencià com a les Illes, una cosa semblant a la que s'ha fet aquí a Catalunya, mantenint les característiques pròpies de cada lloc. A l'esquerra del partit socialista hi ha un espai de transformació que ha de sumar els objectius vermells de sempre amb els objectius verds, i formar un sol espai. Si fem això, crearem —crec que la nostra formació política ja ho és—, l'espai polític més modern

i innovador. Ho dic sense cap mena de recança, avui, ICV és la formació que proposa una política més innovadora.

—Definiu aquest espai polític “a l’esquerra del partit socialista...”. Sovint us acusen d’estar supeditats precisament al PSC. La definició mateix no afavoreix aquesta crítica i limita les possibilitats de créixer?

—Les enquestes ens donen un creixement, amb vots de gent socialista, d’Esquerra i gent jove i professional. Fins i tot, d’alguns sectors progressistes de CiU. Una altra cosa és que ens diguin que ens tanquem portes només pel fet de pactar amb PSC i ERC. No, no, el que tanca portes al país és governar amb CiU. Volem majories progressistes i estem convençuts que podem liderar algunes idees.

—Pel que fa al tema clau d’aquesta legislatura, el desplegament del nou Estatut, comença amb mal peu, lleis estatals noves que trepitgen competències del nou text, inversions de l’estat que no quadren...

—La majoria de ministres posen en marxa normes sense tenir present el nou Estatut.

He fet arribar un informe al president del Govern central en el qual expresso que l’Estatut representa dues coses: una redistribució del poder polític —i per tant més competències per a Catalunya— i la millora de recursos per Catalunya.

El que em preocupa, fins i tot més que el tema de les inversions, és que el Govern central no interioritzi que hi ha un nou marc polític i jurídic.

—Qui l’ha interioritzat bé sembla que ha estat el Defensor del Pueblo.

—El Defensor del Pueblo ha obert una crisi institucional inacceptable. Posa en qüestió una llei aprovada per dos parlaments i un referèndum. Però bé, estic molt tranquil, perquè estic convençut que globalment l’Estatut és constitucional, ha passat molts filtres, el consell consultiu, la negociació a Madrid...

Ell està molest perquè, amb el nou Estatut, en tots els temes referits a la Generalitat, el Síndic de Greuges té competències exclusives. I un dels temes que més li preocupa és que no podrà intervenir en els temes de llengua catalana.

—Amb les reaccions, accions i omissions del president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, creu

que ha enganyat els ciutadans de Catalunya?

—No, no. Era absurd interpretar la promesa de Zapatero al peu de la lletra. Evidentment, va ser imprudent en fer-la. Però Zapatero té punts positius i negatius. Entre els positius, el fet que hauria estat difícil aprovar aquest Estatut amb un altre president del Govern, ni que fos socialista. Imaginem que les primàries, per exemple, al PSOE les hagués guanyat Bono... En aquest procés no hi ha hagut cap dirigent socialista, ni cap ministre, que en dos anys hagi parlat bé de l’Estatut. En canvi n’hi ha hagut molts que n’han parlat malament, Chávez, Ibarra, Bono, Sevilla... En

aquest sentit, doncs, el paper de Zapatero ha estat important.

Com a aspectes negatius, ni Zapatero ni el Govern central no han dit quina Espanya volen, quan se suposava que havia de ser una Espanya federal. I ha deixat que durant dos anys ens barallessim els catalans contra tots els poders de l’estat, els econòmics, els de comunicació, etc.

L’altra cosa en la qual crec que s’ha equivocat és incomplint l’acord que teníem sobre la fotografia de l’aprovació de l’Estatut. L’entrevista Mas-Zapatero no és el que havíem pactat.

Però en el procés de desplegament, el que serà important serà la força de Catalunya. Sempre he dit que aprovar l’Estatut no ha estat fàcil, però desplegar-lo tampoc no serà fàcil.

—La participació del referèndum, en poc menys del 50% de l’electorat, i la baixa valoració del resultat final del nou text entre els catalans, segons una enquesta recent, no auguren aquesta fortalesa per desplegar l’Estatut, no?

—La participació del referèndum no em va sorprendre. Primer, pel cansament de dos anys de debat. Però les enquestes qualitatives mostren que una part important de l’electorat d’Esquerra no va votar. Una part petita del seu electorat va votar que no, una de més petita va votar que sí, i la més important es va abstenir. Si Esquerra hagués dit que sí, la participació hauria quedat

per sobre de la del 1979. Amb això no culpo Esquerra de la baixa participació. Simplement remarco que aquest ha estat un referèndum confús, després d’un procés molt llarg i travessat per una crisi de Govern.

I les enquestes diuen una cosa, però el referèndum en diu una altra: tres quarts parts de la meitat dels electors van votar a favor. I tot depèn de com sigui la pregunta. Si em pregunten si el text és tot el que jo volia, doncs respondré que no. Per tant, aquest Estatut no és el final del camí, hi ha moltes qüestions que voldríem haver millorat. Amb tot, l’Estatut té potencialitats immenses. I possiblement, com dèiem, el senyor Múgica ho sap perfectament.

Enric Rimbau